

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi W. K. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 sierpnia 2007 r.,
w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Uniwersytetowi Rolniczemu w K. o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 października 2011 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 24 stycznia 2011 r.,

1. odrzuca zażalenie w części dotyczącej punktu 1 postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2011 r. a w pozostałym zakresie zażalenie oddala;
2. przyznaje adwokat K. W. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 24 stycznia 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania (punkt 1), odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania (punkt 2) oraz orzekł o kosztach postępowania (punkt 3). Sąd Apelacyjny wskazał, iż powód złożył skargę o wznowienie postępowania, opartą na wykryciu nowych dowodów (art. 403 § 2 k.p.c.), po terminie określonym w art. 403 § 2 k.p.c., a w sprawie brak było podstaw do przywrócenia tego terminu w oparciu o art. 168 k.p.c., o co powód wnosił.

Zażaleniem z dnia 14 lutego 2011 r. powód zaskarżył postanowienie w punkcie 1 i 2, wnosząc o jego zmianę, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Podniósł, iż wbrew ocenie Sądu termin na wniesienie skargi o wznowienie postępowania nie upłynął w dniu 7 września 2010 r., a w dniu 7 grudnia 2010 r., co czyni zasadnym przywrócenie terminu, albowiem wniosek o jego przywrócenie został złożony w terminie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód zażaleniem zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego w zakresie odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania - punkt 1 oraz w punkcie 2, w którym Sąd odrzucił skargę o wznowienie postępowania.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Przepis ten w punkcie 2 rozszerza krąg wyjątków od zasady, że nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienia sądu drugiej instancji inne, niż kończące postępowanie w sprawie. Przepis ten - mający charakter wyjątku od zasady - powinien być interpretowany ściśle. Mając powyższe na uwadze zażalenie w zakresie, w jakim dotyczy punktu 1 zaskarżonego postanowienia podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne na podstawie art. 373 w zw. z art. 394¹ § 1 pkt 2, art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. Środek zaskarżenia przewidziany w art. 394¹ § 1 pkt

2 k.p.c. nie obejmuje bowiem rozstrzygnięć o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu.

W pozostałym zakresie zażalenie podlega oddaleniu. Stosownie do treści art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia. W judykaturze wyjaśniono, że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania opartej na wykryciu nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych (art. 403 § 2 k.p.c.) biegnie od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia w sposób wiarygodny i mogła ocenić ich prawdopodobny wpływ na wynik sprawy (postanowienie z dnia 25 stycznia 1967 r., II CZ 128/66, OSP 1968, nr 9, poz. 198 i z dnia 14 października 1976 r., IV CZ 105/76, OSNC 1977, nr 5-6, poz. 96). Jednocześnie dla początku biegu tego terminu nie ma znaczenia, kiedy strona uświadomiła sobie, że zachodzi podstawa do wznowienia postępowania (por. postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2004 r., II CZ 87/04, niepubl.). Należy przy tym podkreślić, iż przepis nie wiąże świadomości strony o istnieniu podstawy do wznowienia postępowania z pewnością i wiarygodnością co do jej istnienia, a zatem wnosząc skargę o wznowienie postępowania strona nie musi mieć pewności, że podstawa taka rzeczywiście zachodzi.

Skarżący powoływał się na okoliczność, iż dopiero powodzie, jakie miały miejsce w 2010 r., a to w okresach od 16-20 maja, 1-7 czerwca, 28 lipca –16 sierpnia oraz od 17 sierpnia do 1 września potwierdziły, iż grunty będące przedmiotem umowy dzierżawy stanowią tereny zalewowe. Z tego też względu słusznie przyjął Sąd Apelacyjny, iż w rozpoznawanej sprawie trzymiesięczny termin do wniesienia skargi rozpoczął bieg z dniem 7 czerwca 2010 r., a zatem wraz z momentem ustania drugiej powodzi, gdyż fakt jej nastąpienia wskazywał na cykliczność, powtarzalność tego zjawiska. Z tego też względu skarżący już wówczas miał świadomość wystąpienia ewentualnej podstawy do wznowienia postępowania. W konsekwencji termin na złożenie skargi o wznowienie postępowania upłynął z dniem 7 grudnia 2010 r., a jako że skarga została złożona po terminie - w dniu 23 grudnia 2010 r. - podlegała ona odrzuceniu, skoro skarżącemu nie przywrócono terminu do jej wniesienia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Sąd Najwyższy przyznał adw. K. W. kwotę 3600 złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, o co pełnomocnik wniósł, ustalając należne wynagrodzenie w oparciu o treść § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia.